

ПЪРСИ БИШ ШЕЛИ ОБЛАКЪТ

Превод от английски: Цветан Стоянов, 1959

chitanka.info

Зажаднели цветя, аз ви ръся с вода
от реки и морета незнайни!
Зашумели листа в полусънна мечта,
аз ви нося прохлади омайни!
Изпод моите крила пак росата преля
и събуди от сън семената.
Тихо те ще растат върху майчина гръд,
затанцува ли в слънце земята.
Често долния свят аз обстрелвам със град
и полята навред побелявам;
после пак изведнъж ги обливам със дъжд,
и сред гръм, и сред смях, отминавам.

Врѣх премина ли в бяг, аз засипвам го в сняг
и отдолу застенват горите;
нощем чака ме сън, на постеля навѣн,
до гърдите на бури сърдити.
Тук в най-тъмния кът окован е гърмът
и ту в ярост реве, ту замира,
а над мен ден и ноц моят пламенен вожд,
мойта мълния, в пътя се взира.
В нея грей любовта, нея води страстта
към подморските духове черни,
над земи и моря ни за миг тя не спря
да ми сочи пътеките верни.
И в безкрайния ход по небесния свод
вечно с тази любов е щастлива;
над реки, планини, над поля, долини,
тя сърцето си ярко разкрива.
Горе нежни лъчи гаят моите очи.
Долу тя в дъждове се излива.

Звездоока зора с метеорни пера
ме догонва в просторите ясни
и додето с ръка милва мойта снага,

на небето Зорницата гасне;
сякаш е златни крила, на висока скала,
горе там, на върха в планините,
е застанал орел, и прекрасен, и смел,
в миг запрял, озарен от лъчите...
А когато блести и със жар ми шепти
кървав залез за сласт и отмора,
и покрый вечерта с наметало света,
и помръкне лазурът просторен —
в моя нощен кафез, без посока и вест,
като гълъб се свивам аз, морен.

Тази бледна жена, назована луна,
оградена с огньовете студени,
бавно в мрака пълзи там над моите коси,
от среднощния полъх развени.
И нозете ѝ тук, доближили без звук,
някой път моя покрив пробиват,
и стотици звезди, невидени преди,
ту надничат оттам, ту се скриват;
та когато се взра в тази тяхна игра
и ми спомнят пчели позлатени,
и разпоря разсмян моя шатър тъкан,
то морето прилича под мене
на парче от небе, що захвърлено бе
долу, в рой от лъчи посребрени.

Денем слънцето сам аз обвивам във плам,
нощем с бисери кича луната;
и вулканите спят, и звездите мъждят,
мойто знаме щом вихър размята.
От земя до земя аз вися във тъма
и под мене вълните не спират.
Като мост вледенен, като покрив втвърден
планини ме отдолу подпират.
А отпред закове ли в безброй цветове
свойта арка победна дъгата,

*с урагана сърдит, в лед и пламък обвит,
аз минавам, превзел небесата.
Отстрани висини и искрят светлини.
Долу влажна се смее Земята.*

*Аз съм вечно дете на Земя и Море,
своя дом във Небето намирам.
През мъгли, ветрове, през води, брегове,
аз меня се, но без да умирам!
Затова след дъжда, щом дори и следа
не остане от мене отгоре,
и лъчите блестят и строят в своя път
свода син на безкрайни простори,
в моя тих саркофаг тихо смея се пак,
пак отдолу след миг изпълзявам,
като призрак-беглец, прероден младенец
— и отново лазура стъмнявам!...*

1820

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.